

63

העיר 30.12.94 כ"ז טבת תשנ"ה

ביקורת

בת שבע מתוך "פלוק". מולחן גירודים בדרך לריחוף

למיניהם – כל אחד וטיקו שלו – המש-
משים להצגה סטריאוטיפית ושטוחה
של דמויות מורות, אולי משוגעים.
אל פולחן הגירודים מיתוספים גם
קטעי משפטים שתומים של הרקדנים,
לעיסת דפים הנתלשים מספר, וטקסי
טים ארוכים של בקט ואחרים, הנקר-
אים באנגלית בקצב איטי ומעיף. כל
אלה יוצרים תערובת סתמית ולא אמ-
נה כלל.

לעומת חלקו השני של הערב, שבו
נראים רקדני בת שבע במיטבם בריקוד
דו של סרינן, בחלק הראשון הצליחה
מונטגו לכער להחריד את ששת הרקד-
נים המשתתפים, אפילו בתלבושות
בגוונים של כו' מחרירד וירוק סבתאי
שהם לובשים בתפקידיהם המביכים.
לרקוד, מה שהם יודעים לעשות היטב,
משום מה היא לא נתנה להם.

עט בחשיכה. שישה רקדנים בחליפות
ובמנעויות שחורות ורקדים על כמה
שחורה, ורק אלומות אור יחידות מדג'
ישות את פניהם ואת כפות ידיהם
המבצבצות מתוך השרוולים הארוכים.
במבטם המופנה אל האור, הם נראים
כמו עדת ציפורים, אנשים הרוצים
להתרומם ולהתעופף מהאפלה לעבר
האור הרחוק ולשנות את חייהם. למ'
רות הקדרות והמלנכוליה, שמשרים
התאורה המינימלית והשחור שאוכל
את הבמה, מבצבץ ביצירה גוון נאיבי
ומחויך הן ברמיזה הצ'ארלי צ'פלינית
בתלבושת, והן באופי התנועה עצמה:
בהליכה הברווזית ותנועות הגו קרימה
ואחורה, בתנועות הציפוריות המהירות
של כפות הידיים, וגם ברצף גלגולי
ריחוף נפלאים.

לכל אורך היצירה סרינן אינו מתח'
כס ואינו מסתבך. הוא שומר על זרימה
לירית נעימה ועל מעברים חלקים בין
קטעי קבוצה לבין דואטים. יפה ומלוד
טש במיוחד הוא דואט של שני גברים
כביצוע נהדר, שבולט בו יוהן סילבר-
הורט, גם הוא סקנדינבי המתמסר לרי-
קוד. גם תמי ויניג, הרקדנית
המיניאטורית של בת שבע, מרגשת
בתפקיד הציפור החריגה שאינה מצ'
טרפת ללהקה, ומוצאת בכל פעם דרך
להתממה ולהישאר מאחור.

אבל לא רק ריקוד אחד מועלה בע'
רב זה. את המופע המשותף פותחת
דווקא יצירתה החרדה של ורה מונטגו
מפורטוגל. וכך, עד לצפייה המהנה
בריקודו הפיזטי של סרינן, נאלץ הק'
הל לספוג רגעי שיממון רבים מדי
ב"שמים אחרים – עננים שונים." בין
שלושה קירות התוחמים את הבמה מס'
תובכים (כלואים!) שישה רקדנים שכמ'
עט כל מה שהם עושים (למעט מספר
משפטי תנועה ממוחזרים) הוא פרכו-
סים, עוויתיות, התגרדויות וטיקים

לקצה כסאו. עם זאת, בבסיס הסרט
טמונה ההנחה המרתיעה, שזוג אמריק'
אי ממוצע צריך לצאת אל הטבע,
להתאים את עצמו לחוקיו, לפיהם הח'
זק והערמומי הוא זה ששורד, וכתוצאה
מכך לעצור את הידרדרות נישואיו.
בכלל, קצת קשה להבין מה הסרט הזה
עושה על הבר בעונת הגשמים, ויש
להניח שאלמלא הרצון לשגר את סט'
ריפ לאוסקר נוסף, היה "נהר הפרא"
נאבק על נתח מהכנסות סרטי הקיץ.

מחול

דנה הררי הילסבורג

ריחוף באפלה מחויכת

בכורות עולמיות בבת שבע. ורה מונטגו, פור-
טונל: "שמים אחרים – עננים שונים"; טארו סרי-
ן, פינולד: "פלוק"; 22.12, 21:00, מרכז סוון דלל

בעיתון, בשבועות שעברו, כתבו
עליו כמעט את כל הסופרלטיבים הא'
פשריים: שהוא יפהפה ונאיבי, רגוע
ומלא עוצמה, נעים מתוק ואפילו מלנ'
כולי קצת. ואכן כזה הוא טארו סרינן,
רקדן כוריאוגרף פיני שהופיע
ב"הרמת מסד" ובמופע של קרולין
קרלסון, וכזה הוא גם הריקוד שלו
"פלוק" (עדר, להקת ציפורים), שיצר
להקת בת שבע.

במקור, נוצר הריקוד כדואט, והדו-
אט הלך, תפח ונהפך לבסוף לריקוד
קבוצתי. הריקוד נרקד לכל אורכו כמ'